

Ciril Bergles

Ognjemet

I

Roža noči, ki se spreminja v Praznik.
Igra zvezd v magičnem kalejdoskopu neba.
Iskre, ki zasledujejo temo.

Daleč stran od svojega središča hoče.
Nekam ven, kjer bi je nihče ne mogel
več najti.

Ko jo otrok doseže s svojim čudenjem,
se že vrača navznoter, da je ta potem
hudo zmeden in ne ve, v kateri pomladi
jo bo spet našel.

Vrača se od nedoseženega proti spreminjajočemu
se Začetku.

Njeno bivališče je magnet pogleda.
Pokrajina spomina hrani njeno prosojnost,
sijaj, ki se izgubi v kamen.

II

Tvoj obraz se neprestano spreminja
v varljivem ogledalu noči.
Kot da išče svojo pravo podobo.

Vsak trenutek je drugačen,
z nekim drugim imenom.
Nas nekam vabi s svojim
utripom.

V gozdu prividov vse prihaja in odhaja.
In tudi ti postajaš bolj privid
od privida samega, brezoblična
kot lansko poletje.

Ostaja samo nihanje, kroženje
zvezde, ki se raztaplja v prosojno
meglico na rokah Praznika.

III

V središču rože je plamen.
Sedanjest je vreteno skrivnosti.

Kje se začenja in kje se konča ta sijaj?

Jug je na severu in sever je v tvojih očeh.
Magnetna igla kaže proti zahodu.
Večer je hiša izpraznjenega srca.

Kje se začenja in kje se konča ta sijaj?

Veter tke girlando luči.
Obraz sveta
se raztaplja.

IV

Roža: neuničljiva čarovnija
v središču večnega gibanja.

Volja žarečih spiral,
ki hočejo slaviti Praznik.

Kozmični cvet, h kateremu se vse vrača
in se iz njega vzpenja k zmagoslavnemu
Rojstvu.

Pesem, ki jo iz goreče vneme spočenja
školjka, ko narašča plima.

Ozvezdje, ki se širi in diha
ogelj zimske sončnice.

Glasnik, ki prinaša najboljšo novico:
Roža življenja je večna.

V

Otrok ne sprašuje, kdo je lastnik
tega Praznika.
Zakaj se je neskončno majhen popek
s tako strašnim pokom
razrasel v to pisano Rožo.
V Praznik, ki se dopolnjuje
v samem sebi.

Morda bo kdaj drugič hotel vedeti,
kdo je spočel ta Veliki Začetek
in koliko ljubezni
je zanj potreboval.

Otrok verjame,
da je ta Praznik
samo zaradi njega.
Da je ta Roža noči
samo zanj.